

N:o 166.

Af herr **N. Olsson** i Ättersta *m. fl.*, om ändring i gällande bestämmelser rörande försäljning af vin och maltdrycker.

Ordnandet af försäljningen af vin och maltdrycker på ett från nykterhetens synpunkt mera tillfredsställande sätt är en fråga, som under flere föregående riksdagar varit föremål för behandling. Onekligen har kongl. förordningen af den 24 oktober 1885 utträttat åtskilligt till stäfjandet af missbruk vid sådan försäljning; men mycket återstår dock i detta afseende. Särskildt tillåta vi oss härmed fästa uppmärksamheten på ett par bestämmelser i nyssnämnda förordning, hvilka i sin tillämpning uppenbarligen icke motsvarat lagstiftarens afsigt eller nykterhetssträfvandets berättigade kraf.

I § 22 af sagda förordning stadgas, att styrelsen för statens jernvägstrafik eger att »med ledning af denna förordnings grunder meddela och tillämpa de närmare bestämmelser i afseende å försäljning af vin och maltdrycker inom jernvägens område vid statens jernvägsstationer, som kunna af styrelsen anses erforderliga».

Hvad jernvägsstyrelsen i afseende på denna utskänkning må i öfrigt anse »erforderligt», är det icke vår afsigt att här beröra. Men i afseende på utskänkningens omfattning borde väl på sin höjd anses »erforderligt» dels den i § 2 af förordningen omförmälda utskänkning af vin och maltdrycker »vid måltider åt spisande gäster», dels möjligen ock sådan utskänkning vid tiden för personförande bantågs ankomst eller afgang från stationerna.

Så har emellertid förordningen alldeles icke tillämpats. Åtskilliga jernvägsstationer spela nu, tack vare en å deras område idkad utskänk-

ning af betydande omfattning, rollen af vanliga ölkrogar, ett förhållande, som gifver anledning till upprepade klagomål ur nykterhetssträfvandets synpunkt och som i icke obetydlig mån är egnadt att motverka det ökade välstånd, som de underlättade kommunikationerna i sin mån skulle främja inom kringliggande bygder. En alldeles särskild orsak till det berättigade missnöjet med dessa utskänkningsställen är, att de hållas öppna jemväl om söndagarne, till och med under tiden för den allmänna gudstjensten. Också har erfarenheten gifvit vid handen, att, särskildt för den manliga ungdomen, tillfället att tillbringa söndagen å dessa utskänkningsställen öfvat ett allt annat än lyckligt inflytande. Det icke minst betänkliga härvid är, att kommunerna i sina bemödanden att upprätthålla ordning och nykterhet stå alldeles vanmäktiga gent emot dessa af ett statens embetsverk privilegierade utskänkningsställen.

Ett i viss mån liknande förhållande eger rum i afseende på kommunernas ställning till utskänkningsställen ombord å passagerarefartyg, då detta anlöper hamn. Det är allt för väl känt, att vid ankomsten af fartyg, å hvilket utskänkning af ett eller annat slag eger rum, icke sällan stora skaror samlas i syfte att å fartyget förtära starka drycker.

En kommun må i öfrigt hafva sökt att på bästa sätt ordna utskänkningsställen, eller den har må hända rent af förbjudit densamma, men den kan dock icke frigöra sig från dessa ambulatoriska krogar. Hvad beträffar utskänkning af bränvin och andra brända eller destillerade drycker från i hamn liggande fartyg, hafva vi i en annan motion föreslagit ändring i § 13 af kongl. förordningen af den 29 maj 1885. Då emellertid utskänkningsställen af vin och maldrycker i mycket visat lika beklagliga följder i afseende på ordning och nykterhet, få vi äfven påyrka en liknande förändring i § 7 af kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maldrycker.

På grund af hvad vi sålunda anfört, få vi härmed föreslå:

- a) att Riksdagen ville ingå till Kongl. Maj:t med anhållan, att § 22 i kongl. förordningen af den 24 oktober 1885, i hvad den medgifver styrelsen för statens jernvägar rätt att bestämma om utskänkning af vin och maldrycker inom jernvägens område, måtte så tillämpas, att *dels* antalet utskänkningsställen så vidt möjligt inskränkes, *dels* utskänkningsställen i öfrigt så ordnas, att ändamålet med den kommunerna med-

gifna rätt att sjelfva bestämma öfver eller rent af förbjuda sådan utskänkning mindre än hitills äfventyras, och att icke, såsom nu ofta är fallet, *särdeles om sön- och helgdagar*, ordningens och nykterhetens upprätthållande försvåras eller rent af omöjliggöres i följd af utskänkningen vid ifrågavarande, privilegierade utskänkningsställen;

b) att § 7 mom. 2 i sagda förordning må erhålla följande förändrade lydelse:

Rättighet till sådan utskänkning å passagerarfartyg sökes hos Konungens befallningshafvande i det län, hvarest fartygets rederi har sitt hufvudsäte, och må endast ske till förtäring ombord å fartyget samt, när fartyget ligger i hamn, icke, utom till besättningen, ega rum annorstädes än i fartygets restaurationslokal och endast till dem, som der intaga måltid. Å passagerarfartyg, hvilkas gång mellan ändstationerna icke i regeln upptaga mer än 6 timmars tid, vare all sådan utskänkning förbjuden.

Om remiss häraf till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 9 februari 1891.

<i>Nils Olsson</i> i Åttersta.	<i>Ernst Beckman.</i>	<i>Adolf Aulin.</i>
<i>K. E. Holmgren.</i>	<i>C. Andersson</i> i Hamra.	<i>J. Nordin.</i>
<i>G. W. Svensson</i> i Rydaholm.	<i>B. P. Ersson.</i>	<i>Anders Olsson</i> i Mårdäng.
<i>J. Nydahl.</i>	<i>O. Olson</i> i Stensdalen.	<i>A. G. Olsson</i> i Frösvi.
<i>O. Anderson</i> i Hasselbol.	<i>H. Eriksson.</i>	<i>Anders Olsson</i> i Ornakärr.
<i>Carl Palm.</i>	<i>A. G. Jönsson.</i>	<i>Per Nilsson</i> i Råby.
<i>A. Hansson</i> i Solberga.	<i>J. A. Lundström.</i>	<i>Eric Ersson</i> i Arnebo.
<i>M. Alsterlund.</i>	<i>Joh. Sjöberg</i> i Bodaryd.	<i>Fr. Pettersson</i> i Tjärsta.

A. F. Broström.

J. Bromée.

A. Åström.

C. G. Bruse.

Folke Andersson.

Nils Nilsson
i Skärhus.

C. G. Andersson.

C. A. Kumlin.

J. P. Jansson.

G. Jansson.

Oscar Larsson
i Mörtlösa.

Emil Olsson
i Kyrkebol.

Nils Nilsson
i Wrängebol.

Nils Hanson.

Jonas Andersson
i Ölsund.

P. Truedsson
i Haganäs.

E. J. Ekman.

P. Waldenström.

Jonas Andersson
i Vårgårda.

J. A. Wahlgren.
